

(המשך מעמוד 20)

בכדורגל, שהיו אז בארגונינו. זה היה ב-1978. פיתאום, בישיבתנו, גילי ערי קרא את שמות חברי המועצה, והתברר לי שאני לא נוסע. קמתי והור דעתי שאני מתפטר מהספורט. יצאתי וטרקתי את הרלת.

באותה תקופה חיים יבין היה מנהל מחלקת החדשות, ואני החלטתי לדרת אליו. שתי קומות למטה, ולבקש ממנו שישבני אותי בחדשות ככתב. למולי אני עצלן, ובמקום לדרת כרגלי, ירדתי במעלית, שבה פגשתי שמן נוסף — גרעון לכיכר, שהיה מפקל כולבוטק שהיה מנהל-הדריו. לא היכרתו אותה, אבל שאלתי אם הוא צריך כתב: הוא אמר שכן, אני אמרתי שאני בא מירד, הראיתי לו סרטים שעשיתי, כולל תחקירי, והוא לקח אותי לעי בודה. חצי שנה הייתי כתב מהמניין ועברתי קשה. עשיתי סיררה של ארבע תוכניות על רפואת-שיניים, אחרי-כך על אולמייחנותנות, על בתי-חולים לחי לים כרוניים.

אחרי חצי שנה לכיכר התמנה למנ"ל-הדריו ואז טומי לפיד נכנס לתפקיד המנכ"ל. חיפשו מפיק לכולבוטק, לא רצו לתת לי את התפקיד, טענו שאני צעיר וסרטיסטי ויש חשש מתיבות מישפטיים, אם החומר לא נברק עד הסוף. הציעו לכל מיני אנשים והם לא רצו.

למה?

פחדו. מי שהפעיל בסוף לחץ לטור בתי היה גירעון לכיכר, שעל זה אני מודה לו עד היום. לפיד היה גם אחריי, שלחצו לטובתו. לפיד קרא לי אליו, אמר שיש הרבה המלצות, אבל הוא פוחד. הוא אמר שהוא מוכן להמר עליי שאני אהיה המפיק, בתנאי שדני פאר יהיה העורך וישטיח עליי.

כשיצאנו מהחדר, פאר אמר שהוא לא מבין בזה, אבל החלטנו שיהיה כתוב: גינת מפקל ופאר עורך. זה החוץ מעמד שכוונתי. בסוף רני, שהיה חונן, אמר שזה לא מגיע לו, ומאו ספטמבר 1979 רפי גינת הוא העורך והמפיק של כולבוטק.

לא נמאס לי. יש רגעים שאתה אומר: די היו לי רגעים שרציתי לעזוב ולעשות דברים אחרים. הציעו לי מי שרות ניהוליות ברשות, ואף פעם לא התפתתי. זה לא מעניין אותי. תמיד כשרציתי לעזוב, בא עוד סקופ גדול ונשבר עוד שיא. וראיתי שאין גבול. אני חושב שדווקא השנה האחרונה הייתה השנה הכי טובה של התוכנית. אני לא מרבה, כמובן, על שיאים אישיים. אלא על שיאים של התוכנית. **דניאל פאר חזר לא מזמן משליחות ובשחזור אמר שני מאס לו להתעסק בג'וקים והוא לא יחזור לכולבוטק.**

שכחתי חזר, הרבה שאלו אותי אם אני מוכן לוותר על הגשת התוכנית לטובתו. ידעתי שהוא לא מעוניין להי גיש. כשעזב, נגמר לו מהתוכנית — הוא היה אחרי שלו שנים של הגשה. האמירה היתה לג'וקים של כולבוטק הוא לא חוזר, הרגיזה את כל הצוות. אני גם לא אמרתי לו את זה, קורם כל כולבוטק כבר שנים לא מת, סקספ בג'וקים, וחוזר מהו, גם אילו היינו מתעסקים עם זה, אדם לא יורק לבאר ששתה ממנה כלי-כר הרבה שנים. פאר, כמו שהוא עשה את התוכנית, ואו הוא הלך להנחות את סיבה למסיבה, וגם כשעזב עם לא ביקש לחזור לכור לבוטק.

אנחנו כברים טובים, אני מאור מע ריק אותו כבעל-מיקצוע.

רייכר בפינה שלו, ולא פחות טוב. אני חושב שהוא עושה עבודה נהדרת. אומנם קשה בטלוויזיה לעשות משהו ייחודי, אך הוא הצליח.

**אנשי הצוות פוחדים מך, אתה בים קשה?**  
בכלל לא. אני שונה מהתרמית שלי. יש לי תרמית של רשע, שמתנפל על אנשים באולפן, עם קול עבה ו-130 קילו. זה יוצר משהו מפחיד. אני באופי שלי בדיוק הפוך — רגיש, רומנטיק וטוב. כשהייתי ילד, הייתי טוב עד כדי פראיר.

כשהייתי בן 15, חטפתי מכות-רצח. ראיתי בחורה ברחוב ומישהו בועט בה. זינקתי עליה. הוא היה בירון כזה והחטיף לי כהגון. לא ידעתי שאלה היו זונה והסרטור שלה, ואני, התמים, התעבתתי במריכה בנייה.

**לא קשה לך לעבוד במופד הטלוויזיה, המתפורר בליכך בשנים האחרונות?**  
אני בטלוויזיה מתחילת 1974, ומאו אני לא זוכר אווירה כזאת. אני חושב שהעיתונות מגוימה כשהיא אומרת שהטלוויזיה גרועה. מבחינת הטובות באירופה, עשו בטלוויזיה כמה מיבצעים גדולים — אירוויזיון, מיבצע סאראת, שידורי-הבחירות. אני ראיית מה זה, איך עובדים כשרוצים גם עם ציוד רפוק, משומש, ועלוב ובכל זאת משרדים.

שידורי החדשות הם ברמה אירופית, וגם מחלקת-התוכנית, מבחינת הכישרונות, היא ברמה גבוהה, אם רק יתנו להם תקציבים.

היום אין כסף, האווירה עוכרה והיצירה המקורית ירדה לשפל המדרגה. בטלוויזיה יש הכישרונות הכי טובים בכמה שטחים. בשטח הדוקומנטציה, וכטח בשטח הבידור. לדעתי, יוסי צמח למשל, שהיכרתי אותו בשידורי-הבחירות האחרון, הוא ענק. אני מאלה שתמכו בו במירוץ שלו למנהל-הטלוויזיה. אני חושב שהוא נכס.

**מקנאים בך בבניין מכיוון שאתה עובד?**  
כפרינציפ, בבניין לא מפרגנים. צמח אמר פעם מישפט חכם: אל תצליח יותר מדי, ושלא יכתבו עליך, כי תצטרך ללכת בבניין עם הראש למטה, שלא יפגע בך טיל. אין כיף של הצלחה. אתה מצליח, אבל לא בבניין. אין בונוס על הצלחה. אם עשית סקופ, לא תקבל בונוס, כמו בעיתונות הכתובה.

**מה עשית לפני שהגעת לטלוויזיה?**  
הייתי זמר כמה שנים בלהקת-כרמון, וגם זמר שהוציא תקליטים ושר במצעד-הפיומונים.

**היו לך להיטים?**  
צמד חמד וגם ערב-טוב — שניהם היו במקומות הראשונים במצעדים. האמת היא שמעולם לא הצלחתי להגיע לשורה הראשונה, לא היו לי קשרים ברדיו ובטלוויזיה. לפני מילחמת יום-הכיפורים הייתי עם להקת-הצברים באנגליה. איוה אמרנו שם עליי עין — הוא היה האמרגן של שירלי בייסי — והציע לי חוזה של 380 לירות לסיסינג לשבוע. התחלנו בחזרות, הלבישו אותי כמו קאובוי, הייתי אז 50 קילו פחות, שמו לידי שתי כושיות ורצו מופע, ואז פרצה המלחמה ואני ברחתי לארץ והפרתי את החוזה.

כאן הייתי חוליית-בידור עם האחים אדלר, זמרת וברדן. אחרי המלחמה רציתי לחזור לאנגליה, אבל הם לא רצו לשמוע ממני. כאן לא הייתה הרבה עבודה, ואני נעשיתי נהג. הייתי קם כל יום ב-4 בבוקר ומוביל את הצ'קים מהמילסקה של בנק-המיזרחי בכל איזור הדרום.

**במה זמן היית במיקצוע הזה?**  
חצי שנה. יום אחד, בפברואר 1974, ראיתי מר דעה בעיתון שנפתח קורס כתיב-ספר רט בטלוויזיה. נרשמתי ונדלקתי על עניין הטלוויזיה. חיפשתי פרטקציה

להגיע לשם. נעשיתי כתב פריילאנס, ועברתי גם במיסקלה. אחריהצהריים הייתי רץ לצלם ולערוך. לא ישנתי. אבל היו לי שלושי-ארבע כתבות בכל תוכנית של מבט-ספורט. הייתי מטר רף על העניין. אחרי כמה חודשים קיבלתי חוזה, אחרי שלושה חודשים מונית לעורך מבט-ספורט. אחר-כך הייתי רכז-המערכת.

**כשהיית ילד חלמת להיות כוכב מצולם?**  
בגיל 16 עשיתי קורס של שופטי כדורגל. למדתי אז בבית-הספר הרי"א אלי בחיפה. את הקורס סיימתי בהצטיינות, והייתי שופט הכדורגל הכי צעיר בארץ. שפטתי תישעה מישהו ליגה בשבתות. במישחק התשיעי חטפתי מכות-רצח. זה היה במישחק בין מג'ל-כרם לבין מעיליה. חמש דקות לפני הסוף שרקתי פנדל לקבוצה האורחת והענשתי את הקפטן של המארחים. הוא היה ענק, ואני ילד שבקושי מתגלח. הוא נתן לי אגרוף בפרצוף. ברחתי כל עוד נפשי בי, ומאו אני לא שופט. אבל כשריספורט עזרה לי ידעתי החוקים.

**גדלת בטיבוען.**  
נולדתי בירושלים למישפחה ג'אני-ההשווילי. אני היה חשמלאי, שהי סתוב על אופניים ותיקן מכשירים. ואמא שלי יקית משטוגארט. כמו אלה מהבדיות, היתה מזכירה. היא שלטת בשבע שפות. אחר-כך עברנו לטיבוען. החלום שלהם היה שרפי ילמד בבית-הספר הריאלי ואחר-כך בטכניון.

היינו מישפחה עם קשיים כלכליים. הייתי הילד היחיד מטיבוען שלמד בריאלי נוסע כל יום שלעה הלוך ושעה חוזר לבית-הספר, וזה עלה אז הון תועף. פוזה. כל המשכורת של אמא שלי הלכה לזה.

החלום של אבא שלי היה שאהיה מהנדס. הייתי תלמיד מצויין בבית-הספר היסודי בטיבוען, אך כשבאתי לריאלי ראיתי שאני גאון קטן מאוד. הייתי בינוני ומטה, אבל בלגניסט גדול ומפעיל בצופים ובוועד, מאכער ומעסק עם בחורות. איכשהו הצלחתי להכנס למגמה הריאלי, אבל עפתי כמו טיל אחרי שנה. כששמו אותי במגמה חברתית, זו היתה אכזבה גדולה לאבא שלי.

כך גמרתי כשציון-המגן הכי גבוה שלי היה 6. אבל בתעודת-הבגרות כל הציונים שלי הם 9 ו-10.

**לא רצית להיות מהנדס?**  
לא. האכזבה של אבא שלי שלא נהייתי מהנדס, אבל כשהיו שומעים את השירים שלי ברדיו הוא היה מושויח — הן בכל זאת מפורסם. הוא לא אכזבה טוטאלית. כשנכנסתי לטלוויזיה והתחלתי לשר כדורגל, הוא היה בשמים. ב-78, כשעברתי לכולבוטק, הוא חלה ומת אחרי חודשיים. הוא לא זכה לראות אותי מצליח בתוכנית.

**איך התחלת את הקריירה העיתונאית שלך?**  
כשהייתי סטודנט ובהתחלת דרכי כזמר, הייתי שליח על קטנוע של השי כיעון בול. במשכורת של 280 לירות לחודש. כשראו שאני זמר, עשו ממני כתב לענייני פיומונים בכול. אחר-כך כבר כתבתי ממש. אבל אלה היו כתבות מפוברקות. ספרתי שם איך אני נוכח באורגיה בג'וקים מותר לי, אבל צאות. זה היה בית-ספר גרוע מאוד לעיתונות.

**מציעים לך הצעות עבודה מחוץ לכולבוטק.**  
היתה חברה מיסחרית שהציעה לי 20 אלף דולר כדי שאצטלם ליד מוצר שלהם ואומר שאני משתמש בו. היו חברות שהציעו לי להשכיר את הקול שלי לפירסומות ומורת הרבה כסף. מבחינת רשות-השידור מותר לי, אבל אני לא יכול. אני לא יכול מצד אחד לעלות על אמקור ככולבוטק ומצד שני לפרסם מקרר שלהם ברדיו. לכן החלטתה היחידה שאני עושה זה ערכיראיונות. כדי להשלים את המשי כורת ולנסות ולסגור את האוברדראפט בבנק.

הקון ע"ש ד"ר עיסאם סרטאווי

מיסודה של המועצה הישראלית

למען שלום ישראלי-פלסטיני

מודיעה על קבלת הצעות להענקת

הכרסים ע"ש סרטאווי

לשנת 1986

פרסי "קון סרטאווי" נועדו לעידוד המחקר והיצירה בנושאים הקשורים בחברה הפלסטינית תולדותיה והוויתיה. ובדיאלוג הישראלי-פלסטיני.

הצעות שמיות או המלצות למועמדים ליכיות בפרס (עם הסכמה בכתב של המועמד) יש לשלוח — יחד עם שני עותקים מכל יצירה מומלצת — אל הכתובת: "קון סרטאווי, ת.ד. 2343, ירושלים 91024.

המועד האחרון להגשת הצעות: 15 במארס 1986. תובאנה בחשבון רק הצעות שתוגשנה עד לתאריך זה.

ההצעות תוגשנה לעיונו של חבר-שופטים בהרכב:

מר חיים ברעם מאיר פעיל

מר אחמד דרוויש מר פאוזי עבדאללה חבר השופטים יוסמן על-פי שיקוליו. להעניק 2 או 3 פרסים

השנה עומד לתכלית זו סך 1000 ש"ח.

טכס הענקת הפרסים יתקיים ביום ה' 10 באפריל 1986. וישולב באירוע עיוני ואמנותי.

**ללא דמי תיווך!!**  
אנחנו נמכור — נשכיר — כל נכס או רכוש שבידך ללא דמי-תיווך מצידך  
\* אבן-גבירול 142, תל-אביב, טל' 448853, 456372, 455624

**שולה**  
ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית חזקות באחריות וכן השתלת ריסים  
ת"א, המלך ג'ורג' 72  
טלפונים: 282969  
השתלת ציפורניים

**גרפיקאי/ת**  
את/ה יודע/ת מה זה סדר-צילום. תענוג יקר. עכשיו אותו סדר בפחות כסף. כשתשמע/י את מחיר המינימום הראשון שתשלמי/י אצלנו - תשמחי/י שהכרנו רוני צפריר 03-447363